

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΓΡΑΜΜΑ

MICHEL CORDAY

Σ. Μ. Δ. Δ.

‘Ο μάστορας Κοπέν, ξυλουργός του χωριού, επιδιόρθωνε το παλιό γραμματοζιβότιο του ταχυδρομείου. Με τὰ χοντρά γυαλιά του στην άκρη τῆς μύτης του, με τὰ χείλια κορασιαμένα κάτω από τὰ σπριμένα μουστάκια του, ξεκάθρωνε τὰ παλιά ξύλα ένα - ένα...

Έξαφνα στάθηκε.

‘Ενας φάκελος κτινισμένος, ύγρος, άραχιασμένος—βάρταν από καιρό ἐξεί—φάνηκε σφηνωμένος σὲ μιὰ σχισμὴ.

‘Ο μάστορας Κοπέν στερέωσε τὰ γυαλιά του, σκούπισε με τὴν άκρη τοῦ μαντιοῦ του τὸ φάκελλο καὶ διάβασε τὴν διεϋθυνση. Κάποιος βέβαια θὰ περίμενε τόσο καιρό αὐτὸ τὸ γράμμα. Γιὰ νὰ δοῦμε ὅμως γιὰ ποῖον εἶνε... ‘Ο μάστορας Κοπέν ζυττάει τὸ πανόγραμμο καὶ σαστίζει!

*Κύριος Πέτρος Κοπέν
Μασσαλία
Στρατιωτὴν 69οῦ συντάγματος*

‘Ο μάστορας Κοπέν μένει μ’ άνοιχτὸ τὸ στόμα! Τὰ χέρια του τρέμουν... Τὸ γράμμα λοιπὸν αὐτὸ, ἀπεϋθυνόταν στὸ γιῦτό του, τὸν Πέτρο του, ποῦζε σποτωθὴ στὴν Ἰνδοζίνα, ἐδῶ κί’ εἴκοσι χρόνια τώρα.

Μὰ ποῖος τοῦ τῶστανε; Οὔτε διὰ τοῦ οὔτε τῆς γυναίκας του ἦταν τὸ γράμμα... Τότε ;...

Περὶ ὅπως νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον αὐτὸ, ὁ Κοπέν, άνοιξε τὸ φάκελλο καὶ διάβασε :

‘Αγαπητέ μου Πέτρο.

Συγγνώμὴ μὲ !... Πρέπει νὰ τελευτήσω πρὶ ἢ ἰσοσῆς αὐτὲς μετὰς μας. Ναι, εἶπα ἀδικο νὰ παραπονεῖται καὶ νὰ σοῦ λείω πράγματα πρὸ ὅσων σποτωθῶσαι.

Τώρα ποῦ εἶμαι μαζὶ μὲ μισοὶ νὰ σὸ ὁμολογήσω ; Δὲν ἤμουν σὰ λογικὰ μου. Ζήλευσα ! Ζήλευσα γιὰ τὸ πρῶτο σου, τὴ Φωκίετα, μιὰ χαμένη !... Ἦταν ἡ τελευτία μου πρὸς ἡσὸν κοντὰ μου, καὶ ὁ ἦθελα δικὸ μου, ὁλότελα δικὸ μου...

Γι’ αὐτὸ παραβίασα. Ἐγὼ ἀδικῶ, κακὰ. Μ’ ἂν ἤξερες πόσο ἠλέηνα βλέποντας νὰ χορεύεις με μιὰ ἄλλη... Σάβουρε τὸ μυαλὸ μου κί’ ἐπάνω σὴ μαρία μου αὐτὴ σοῦ εἶπα σοῦ δὲν μποροῦ πιά, πῶς δὲν θέλω νὰ γίνω γυναίκα σου !... Μὰ δὲν ἔβγαλε μὰ με πιστεύεις.

Γράψε μου πῶς με συγχωρεῖς. Πέσομαι πῶς δὲν θὰ γένης στὴν άκρη τοῦ κόρμου ὅπως με ἀπελήρησε...

Κί’ ὅσο σκεπτόμαι πῶς ἔφυγες, τὸ πρῶτό σου νὰ μ’ ἀποχωρεῖσθης... Ἐλα, δὲν εἶνε δυνατὸν. Θὰ παντρευτοῦμε σὲ τρεῖς μῆνες. Μόλις ἀπολυθῆς. Ἔτσι συμφωνήσαμε. Θὰ μιλοῦσες στοὺς γονεῖς σου... Ὅχι, δὲν εἶνε σωστὸ νὰ μ’ ἀφίσης γιὰ μιὰ βλακεία μου.

Ἐλπίζω πῶς θὰ με συγχωρεῖς. Βλέπεις πῶς σὰ πῶδα σου κί’ ὁμολογῶ τὸ ἀδικὸ μου.

Σ’ ἀγαπῶ τόσο ποῦ Πέτρο μου.

Μόνος ἐδεῖα ἔχω στὸν κόρμου. Γράψε μου γρήγορα πῶς δὲν φεύγεις, πῶς θὰ ξαντοῦσες, πῶς τὰ ἔχοντας δια αὐτά...

Σὸ στέλνω γίλια φίλια

Μαρία Λουβριέ

‘Ο γέρον - Κοπέν συγχινημένος άφισε νὰ τοῦ πῆσῃ τὸ γράμμα, κί’ ἔμεινε ἀναποφάσιτος.

Ἔτσι λοιπὸν : Ἐρωτιστοὶ λόγοι ἀνάγκασαν τὸ γιῦτό του νὰ ζητήσῃ ἀνακατάταξη ; Κί’ αὐτὸς ἦταν τόσο περὶφραγὸς γιὰ τὴ φιλοπατρία του, γιὰ δὲν ἤξερε τί συνέβαινε ἀκριβῶς. Ἀγαποῦσε λοιπὸν τὴν Μαρία Λουβριέ καὶ γιὰ μιὰ παρεξήγηση χώρισαν. Καὶ νὰ σκεπτεται τώρα πῶς ἂν αὐτὸ τὸ γράμμα ἔφτανε στὸν προορισμὸ του, ὁ γιῦτος του ἴσως δὲν θὰ χανόταν. Θὰ ἦταν τώρα ἄντρας σωστός, κί’ αὐτὸς ὁ ἴδιος θὰ ζοῦσε ἡσυχος με τὰ ἔργονάια του.

Ἐγὼ τώρα ; Μόνος με τὴ γυναίκα του... δυὸ ἐρεῖπια τῆς ζωῆς!

Καὶ ζεῖνῃ ; ἡ Μαρία ; Ἐμεινε ἀζώη στὸ χωριό. Μοδίστα... Δὲν ἦταν πιά νέα, εἶχε περάσει τὰ σαράντα. Καὶ θὰ πίστευε ἀζώμη πῶς ὁ Πέτρος εἶχε πάρει τὸ γράμμα τῆς, πῶς δὲν τὴν συγγένησε καὶ ξανάφυγε στρατιώτης γιὰ νὰ σποτωθῆ, ὅπως κί’ ἔγινε.

‘Ο μάστορας Κοπέν αἰσθάνθηκε ἕνα κίνημα οἴκτου, γιὰ τὴν ἀγαπημένη τοῦ γιῦτοῦ του, καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆ περισσότερο ἔτρεξε στὸ μικρὸ σπιτάκι ὅπου ὀλομόναχη ζοῦσε χρόνια καὶ χρόνια ἡ Μαρία.

Δὲν μποροῦσε νὰ τῆς βαττάξῃ κακία. Ἦταν ἀλήθεια αὐτὴ ἡ αἰτία τοῦ χαμοῦ τοῦ γιῦτοῦ του. Μὰ δὲν ὑπέφερε τόσο ; Κί’ ἔπειτα ἂν τὸ γράμμα δὲν ἔμεινε σφηνωμένο ἐξεί, στὸ γραμματοζιβότιο ;...

Τὴ βόηζε καθισμένη, ὅπως πάντα, πῶς ἂν τὸ παράθυρο νὰ ράβῃ. Εἶχε καταβληθῆ ἂν τὰ χρόνια, τὰ καστανὰ μαλλιά τῆς τραηγμένα με χῶρη πίσω, ἄρ, ἴσαν ν’ ἀσπρίζουν.

Εἶχε σποτὸ νὰ τὴν προδιάρσῃ μὲ τὰ λόγια τοῦ ἔσφυγαν ἂν τὸ στόμα μόλις ἔφτασε στὸ κατῶφι :

— Μαρία !... Παιδί μου !... Νά !... τὸ γράμμα σου !

Ἐζεῖνῃ δὲν κατάλαβε...

— Τὸ γράμμα μου ;

— Ναι, τὸ γράμμα ποῦ ἔστειλας στὸ γιῦτό μου. Ἐφται ;... Δὲν τῶλαβε... Εἶχε σφηνωθῆ στὸ γραμματοζιβότιο...

Κί’ ἔξαφνα τὸ μυστήριον ξεσκεπάστηκε γιὰ τὴ δυστυχισμένη ζώη. Ἡ ἄγασῃ ζωῆ τῆς, ὁ χαμένος φίλος τῆς. Ἡ ἀσπλαγῃ τὴν !

Χλώμιασε τόσο ποῦ θάλαγες πῶς θὰ λιποθυμοῦσε, ἔξωφρε τὸ πρόσωπό τῆς σὰ χέρια τῆς καὶ ἔσπασε σὲ λυγμοῦς.

‘Ο Κοπέν σποτωγούρισε τὸ γράμμα σὰ χέρια του, αἰσθάνοταν κί’ αὐτὸς τὴν ἐπιθυμία νὰ κλάψῃ... Περίμενε νὰ ἡσυχάσῃ λίγο ἡ Μαρία καὶ τῆς ψιθύρισε :

— Τὸν ἀγαποῦσες ;

Κί’ ἐζεῖνῃ ἀνασηζώνοντάς τὸ κλαίμενο τῆς πρόσωπο, τοῦ ἔδειξε τὸ ἀδειο παρθενικὸ δοματίο τῆς, ὅπου εἴκοσι χρόνια τώρα ἔμεινε πιστὴ στὴ θύμησῃ τοῦ Πέτρο τῆς, τῆς ἀγάπῆς τῆς, τῆς παντοτεινὰ χαμένης...

Μετάφρ. Στ. Μαργακοῦ

ΙΝΔΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

ΠΩΣ ΕΠΛΑΣΘΗ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Νά πῶς ὁ Θεὸς ἔπλασε, κατὰ τοὺς Ἰνδοῦς, τὴν γυναίκα : Στὴν ἀρχὴ-ἀρχὴ τοῦ χρόνου ὁ Τουάστρι (θεὸς) ἔπλασε τὸν κόσμο. Ὑστερα θέλησε νὰ πλάσῃ καὶ τὴν γυναίκα.

Κύτταξε λοιπὸν γέρον του γιὰ ὑλικά καὶ εἶδε πῶς τὰ εἶχε ἐξαντλήσει ὅλα γιὰ νὰ πλάσῃ τὸν ἄνδρα. Δὲν τοῦ ἔμεινε πιά κανένα στερεὸ ὑλικὸ. Τότε ὁ Τουάστρι βροῖθηκε σὲ μεγάλη ἀμνηχανία. Ἐζάησε λοιπὸν, ἐσκέφθηκε βαθεῖα, καὶ στὸ τέλος ἔκανε τὴν δουλειά του ὡς ἔβηξ : Ἐπῆρε τὴν στρογγυλότητα τοῦ φρεγγαριοῦ καὶ τοὺς κωματισμοῦ τοῦ φαιδιῦ, τὸ ξεπετάγμα τῶν ἀναοιχωτικῶν φωτῶν καὶ τὴν τρεμουλά τῆς χλόης, τὴν εὐλυγισία τοῦ καλαμοῦ, τὴν ἀπαλότητα τῶν λουλουδιῶν, καὶ τὴν ἐλαφρότητα τῶν φύλων, τὸ βλέμμα τοῦ ξαρκαδιοῦ καὶ τὴν τρελλὴ εὐθυμία τῆς ἀχτίδος τοῦ ἡλιοῦ, τὰ δάκρυα τῶν συνέφρων καὶ τὴν ἀσπίθαια τοῦ ἀνέμου, τὴν δειλία τοῦ λαγοῦ καὶ τὴν μεταοδοξία τοῦ παγωνιοῦ, τὴν μαλακότητα τοῦ ποῦπουλου τῶν σπογγιτιῶν καὶ τὴν σκληρότητα τοῦ διαμαντιοῦ, τὴν γλυκύτητα τοῦ μελιῦ καὶ τὴν σκληρότητα τῆς τίγρεως, τὸ φλόγιμα τῆς φωτιῆς καὶ τὴν κραιπάλα τοῦ ριονοῦ, τὸ σπριγγλιτὸ ζάρισμα τοῦ κολοιοῦ καὶ τὸ γλυκὸ κελάδημα τοῦ ἀηδονιοῦ, τὰ ἀνατάτρεψε ὅλα μαζὺ καὶ ἔπλασε τὴν γυναίκα !

Ἔπειτα τὴν ἔδωσε στὸν ἄνδρα λέγοντάς του :

— Νά ἡ σίντροφός σου !...

